

Η Αγία Μεθοδία της Κιμώλου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ἡ Ὁσία

Ἡ ἐν Κιμώλῳ

ΜΕΘΟΔΙΑ

Ἀσκητικῶς
Διαλαμβάνουσα

Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης

Της Κιμώνου τον γόνον, αρετών το κειμήλιον, και των απ΄αιώνος Οσίων, αληθώς την ομόσκηνον, τιμήσωμεν εν ύμνοις οι πιστοί, Οσίαν Μεθοδίαν την σεπτήν, τας του βίου αυτής πράξεις θεοφιλείς, μιμούμενοι κραυγάζοντες· δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω συν Αγίων τοις χοροίς, σε, Μήτηρ, αριθμήσαντι.

Μεταξύ των νεοφανών Αγίων διαλάμπει ως φωτεινός αστέρας η οσία Μεθοδία, το σκεύος του Αγίου Πνεύματος, η υποτύπωση της καθαρής ζωής, το αμάραντο άνθος της Κιμώνου, του οποίου η ευωδία απλώνεται όχι μόνον σ΄ όλες τις Κυκλάδες, αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Γεννήθηκε στη νήσο Κίμωλο στις 10 Νοεμβρίου του 1861 από γονείς ευσεβείς, τον Ιάκωβο και τη Μαρία Σάρδη, οι οποίοι είχαν τρεις γιούς και πέντε θυγατέρες. Η δεύτερη από αυτές ήταν η Ειρήνη, η μετέπειτα Μεθοδία, η οσία Νύμφη του Χριστού πού με όλη της την ψυχή Τον ηγάπησε και με πίστη θερμή εξεπλήρωσε τις άγιες εντολές Του.

Από μικρή φαινόταν η κλίση της και ότι θα φέρει πολλούς πνευματικούς καρπούς, γιατί αποστρεφόταν και απέφευγε με όλες της τις δυνάμεις κάθε τι πού θα μπορούσε να βλάψει την ψυχή της και αντίθετα ενστερνιζόταν μόνον τα καλά και ωφέλιμα, τις άγιες και πνευματικές συναναστροφές, τα χρηστά και αγνά ήθη μέσω των οποίων φωτιζόταν η ψυχή της και θερμαινόταν η καρδιά της προς θείον έρωτα. Αγαπούσε θερμά την Εκκλησία, στην οποία δεν έχανε ευκαιρία να βρίσκεται με κάθε ευλάβεια και κατάνυξη.

Έτσι ανατραφείσα η οσία “εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου” ήλθε στην κατάλληλη ηλικία και αποφάσισε να αφιερωθεί εξ ολοκλήρου στον Θεό, αλλά οι γονείς της θέλησαν να την παντρέψουν κι εκείνη υπάκουσε στη θέλησή τους και πήρε για σύζυγό της, έναν ναυτικό στο επάγγελμα καταγόμενο από την Χίο. Ο γάμος καθόλου δεν της μείωσε το ζήλο και τη θερμή αγάπη της προς τον ουράνιο Νυμφίο Χριστό, αλλά ακόμη περισσότερο άναβε μέσα στην ψυχή της ο θείος έρωτας και ακολουθούσε την πρότερη ζωή της παρακαλώντας θερμά τον Χριστό να την αξιώσει της μοναχικής ζωής και ν΄ αφιερωθεί εντελώς σε Αυτόν, διότι τα πάντα ανέθεσε στο θέλημά Του. Ψυχή και σώματι η μακαρία Μεθοδία υποτασσόταν στο θείο θέλημα. Κάποια μέρα λοιπόν ο σύζυγός της ναυάγησε στις ακτές της Μικράς Ασίας και δεν επέστρεψε ποτέ στην Κίμωλο. Εκείνη τότε λοιπόν αποφάσισε να εγκαταλείψει τα πάντα και να εκπληρώσει την πρώτη της επιθυμία ν΄ αφιερωθεί στον Θεό, απαρνούμενη τον κόσμο και πάντα τα του κόσμου πράγματα. Ανεχώρησε λοιπόν για το Μοναστήρι όπου και εκάρη μοναχή στον Ιερό Ναό της Παναγίας της

Οδηγητριάς Κιμώνου από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Σύρου Μεδόδιο, μετονομασθείσα από Ειρήνη, Μεθοδία Μοναχή. Μετά την κουρά της επεδόθη με πολύ ζήλο και ακατάβλητο και ζέουσα προθυμία σε ασκητικούς αγώνες με τους οποίους νέκρωσε τη σάρκα της και εβάδιζε με σύνεση και σοφία τη στενή και τεθλιμμένη οδό πού οδηγεί στην αιώνιο ζωή. Για να απαλλαγεί από κάθε μάταιη συνανστροφή του κόσμου έμεινε έγκλειστη σ' ένα μικρό κελί στο Στιάδι του "Μέσα Κάστρου" της Κιμώνου, δίπλα στον Ιερό Ναό της Γεννήσεως του Κυρίου και δεν έβγαινε παρά μόνον σε πολύ μεγάλη ανάγκη, προφυλάσσοντας έτσι τον εαυτό της από τα μάταια και φθαρτά και οδηγούμενη σε ψηλότερες πνευματικές αναβάσεις.

Αδυνατεί κανείς να περιγράψει τους κόπους της έγκλειστης ισάγγελης ζωής της, την άσκηση, την νηστεία, την αγρυπνία, τα δάκρυα, την αδιάλειπτη προσευχή. Κοιμόταν ελάχιστα για την ανάγκη του σώματος σε ξύλινο κρεβάτι χωρίς στρώμα και την υπόλοιπη νύχτα προσευχόταν με θερμά δάκρυα και κατάνυξη προς τον γλυκύτατόν της Νυμφίο Χριστό, του Οποίου το κάλλος και την ωραιότητα μόνον καθώς φανταζόταν με τους νοερούς οφθαλμούς της ψυχής όλο της το είναι φλεγόταν από αγάπη γι' Αυτόν. Το φαγητό της ήταν ελάχιστο, νήστευε όλες τις ημέρες της εβδομάδος αυστηρά, εκτός Σαββάτου και Κυριακής, όταν μεταλάμβανε των Αχράντων Μυστηρίων και γέμιζε η καρδιά της ανέκφραστη πνευματική χαρά. Πολλοί ευσεβείς της πρόσφεραν τροφές και ενδύματα, αλλά η οσία τα μοίραζε όλα στους φτωχούς και ασθενείς. Κατά τη διάρκεια της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής ζούσε παντελώς έγκλειστη και δεν δεχόταν καμία επίσκεψη, επιδιδόμενη μόνον σε προσευχές και πνευματικές μελέτες. Μόνο από ένα μικρό πορτάκι του κελλιού της έδινε σε κάποιον πού το είχε ανάγκη λάδι από την ακοίμητη κανδήλα του κελλιού της προς θεραπεία όσων έπασχαν από διάφορες ασθένειες. Η ενάρετη και αγία πολιτεία της ήταν εικόνα και απομίμηση της ισάγγελης ζωής των παλαιών οσίων ανδρών και γυναικών των οποίων μιμείτο τις αρετές και τον ένθεο ζήλο και ποθούσε μόνον τα άνω, ζητούσε τα άνω και όλα της τα διαβήματα, τα κινήματα της ψυχής και η πορεία της αγίας ζωής της είχαν κατεύθυνση προς τον Θεό. Καθημερινή μελέτη της είχε το νόμον Του πού φωτίζει το νου και γλυκαίνει την καρδιά και κάνει τον από ένσαρκο άνθρωπο άσαρκο και άγγελο επίγειο "πεπληρωμένον καρπών δικαιοσύνης". Αυτή ήταν η μακαρία Μεθοδία.

Με την πρακτική αρετή και τους πνευματικούς αγώνες της κατά Χριστόν Πολιτείας νέκρωσε τελείως την σάρκα και απέρριψε κάθε υλικό και γήϊνο φρόνημα. Και ανήλθε στην τελειότερα αρετή, την θεωρία των αύλων, η οποία έχει ως βάση και συνεργό την αδιάλειπτη νοερά προσευχή. Με αυτήν λοιπόν την αρετή καθάρισε την ψυχή και την καρδιά της και φωτίστηκε από το Πανάγιο Πνεύμα πού ανοικεί μόνον στις καθαρές καρδιές και έφτασε σε μέτρα απαθείας και τελειότητας, σκεύος εκλεκτό και εύχρηστο των αρετών, φωτιζομένη από τις ελλάμψεις της Θείας Χάριτος. Έγινε πραγματική διδάσκαλος της μετανοίας και της ευσεβείας και κάθε καλής και θεοφιλούς πράξεως στην πατρίδα της την Κίμωλο, την οποία λάμπρυνε με την ενάρετη ζωή της και ποικιλοτρόπως ωφέλησε με τα λόγια της και με το παράδειγμά της, γιατί είτε σιώπαινε, είτε μιλούσε, προξενούσε πάντοτε ωφέλεια.

Η φήμη της αγγελικής της πολιτείας διαδόθηκε γρήγορα και σε άλλα νησιά και πολλές γυναίκες, γιατί μόνον γυναίκες δεχόταν, έτρεχαν στο ασκητήριό της το

οποίο έγινε πνευματικό διδασκαλείο για να βρουν πνευματική ωφέλεια και ανακούφιση από τις δοκιμασίες της ζωής. Η οσία τις δίδασκε την αποχή της αμαρτίας, τα θεάρεστα έργα της μετανοίας, τα χρηστά και σεμνά ήθη, την προς αλλήλους αγάπη, την υπομονή και καρτερία στις θλίψεις και με ένα λόγο “όσα αληθή, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, ει τινα αρετήν”. (Φιλ. δ’ 8).

Ο λόγος της οσίας ήταν “δρόσος και ίαμα” στις ασθενούσες ψυχές θεραπεύοντας και δροσίζοντας όσους ποθούσαν την θεραπεία και “τομώτερος πάσης μαχαίρας” όπως λέει ο θείος Παύλος στους σκληροκάρδιους και δυσπειθείς. Πολλοί πού ζούσαν άτακτο και αμαρτωλό βίο άλλαξαν ζωή και μετανόησαν ειλικρινά με τα λόγια η το παράδειγμα της Αγίας Μεθοδίας και επέστρεψαν από την όδό της απωλείας εις την πίστη και την λατρεία του αληθινού Θεού. Για την καθαρότητα και ουράνια πολιτεία της με την οποία ευαρέστησε και δόξαζε τον Θεό αξιώθηκε της χάριτος να τελεί θαύματα προς δόξαν Θεού σε διάφορες ανάγκες και περιστάσεις. Κάποιος γεωργός κιμώλιος είχε όγκο στο λαιμό. Κατέφυγε μετά θερμής πίστεως στην οσία, η οποία προσευχήθηκε, τον εσταύρωσε στο σημείο του όγκου και του έδωσε να πιει το λάδι της κοιμήτου κανδήλας του ασκητηρίου της. Ο ασθενής γιατρεύτηκε τελείως δοξάζοντας τον Θεό. Η σύζυγος του Βασ. Λογοθέτου Αλεξάνδρα δεν μπορούσε να τεκνοποιήσει και κατέφυγε στην οσία Μεθοδία παρακαλώντας την να προσευχηθεί για ν’ αποκτήσει ένα παιδί. Η οσία προσευχήθηκε προς Κύριον και η γυναίκα συνέλαβε και απέκτησε παιδάκι δοξάζουσα και αυτήν τον Χριστό για το θαυμαστό γεγονός. Η Αικατερίνη Γ. Λογοθέτου πού κατοικούσε στο Κάστρο, απέναντι από το ασκητήριο της οσίας, ασθένησε βαριά, η οσία την επισκέφθηκε και με τις προσευχές της και το λάδι της κανδήλας του ασκητηρίου της την εθεράπευσε. Κάποια γυναίκα από το νησί είχε όγκο στο στήθος. Ακούγοντας τα θαυμαστά πού τελούσε η οσία προσέτρεξε σε αυτήν με πίστη και θεραπεύθηκε τελείως με τις προσευχές και το σταύρωμα της Αγίας Μητρός. Ο ιερέας π. Γεώργιος Ν. Λογοθέτης άσθένησε βαριά και κινδύνευε. Η αγία Μεθοδία του έστειλε από το λαδάκι της κοιμήτου κανδήλας και όταν άλειψαν με αυτό τον βαρύτατα ασθενή εκείνος θεραπεύθηκε.

Αυτές είναι οι αρετές και τα κατορθώματα της οσίας Μεθοδίας, έτσι ζούσε και πολιτευόταν εκπέμπουσα τις πνευματικές της ακτινοβολίες στην νήσο Κίμωλο, αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα παρηγορώντας τους θλιβομένους και στεναχωρημένους, νουθετώντας τους ατάκτους και υποδεικνύοντας στον καθένα την οδό του Ευαγγελίου και της αιωνίου σωτηρίας για την οποία έχυσε πάνω στο Σταυρό το πανάγιο Αίμα Του ο Υιός του Θεού, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

Έτσι με οσιακούς αγώνες με τον της αρετής και ασκήσεως αγώνα διήλθε την ζωή

της προς δόξαν Θεού και ωφέλεια του πλησίον η οσία Μεθοδία. Εκοιμήθη οσίως στις 5 Οκτωβρίου του 1908, ημέρα Κυριακή στο 47ον έτος της ηλικίας της και συναριθμήθηκε στην χορεία των απ' αιώνος οσίων τα ίχνη των οποίων ακολούθησε και την άσκηση μιμήθηκε.

Τα χέρια της παρέμεναν ευλύγιστα σαν να ήτο ζωντανή, ακόμα και την επαύριο της Κοιμήσεώς της. Τα τίμιά της λείψανα φυλάσσονται στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος και των Αγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων στην Κίμωλο.

Στις 10 Οκτωβρίου του 2008 έγινε η επίσημη ανακήρυξή της και κατάταξή της στη χορεία των Αγίων.

Συλλογή αυτογράφων κειμένων της Οσίας

“Εις εσένα Δέσποτα Παντοδύναμε έχω πάσαν ελπίδα μου• λοιπόν, μη με αφήσεις αβοήθητον να έχω αισχύνην αιώνιον, αλλά λύτρωσέ με από τον κίνδυνον κατά την δικαιοσύνην Σου και την αλήθειαν.

Και εάν η ευτελής και ταπεινή προσευχή μου δεν δύναται να φθάσει εις το ύψος της δόξης Σου, δέομαί Σου, κλίνει ολίγον τα άχραντα ώτα Σου να με ακούσουν και σώσον με εύσπλαχνε.

Εσύ, Δέσποτα, ως Δημιουργός των απάντων εξουσιάζεις την θυμομένην θάλασσαν και καταπραΰνεις ευθύς εις γαλήνην τα άγρια κύμματα. Δος μου λοιπόν, εσύ Θεέ μου την δύναμιν, ότι έχοντές Σε στρατηγόν και ηγούμενον δεν νικούμασθεν πώποτε.

Εις όλας μου τάς θλίψεις δεν ήλπισα ποτέ μου εις άνθρωπον, αλλά μόνον προς τον Θεόν -και- εβόων δεόμενος. Ο δε φιλόανθρωπος μού έδιδε την αρμόζουσαν βοήθειαν.

Επει ουν δεν Σου αρέσουν αι θυσίαι των αλόγων ζώων, αλλά μόνον η μετριότης του φρονήματος και η ταπείνωσις, την οποίαν προτιμάς από πάντων των ολοκαυτωμάτων, θέλω συντρίψει και εγώ την καρδιά μου, να Σου προσφέρω ευάρεστον θυσίαν της ταπεινώσεως.

Ναι Θεέ πολυέλεε επάκουσον την προσευχήν μου και πρόσδεξε τα λόγια μου εις τα ώτα της ευσπλαγχνίας Σου.

Ναι Θεέ μου γλυκύτατε από την αγάπη Σου τήκεται η ψυχή μου και η καρδιά μου. Ενδυνάμωσέ με, ότι Συ είσαι ο έρως και ο πόθος της καρδιάς μου και πάντων των αγαθών η αιωνία απόλαυσις.

Προς εσένα μόνον Κύριε ύψωσα την ψυχήν μου από τα γήϊνα πράγματα και από το

θάρρος όπου ελπίζω εις Σε, είμαι βέβαιος ότι δεν θέλω εντραπεί πώποτε.

Θεέ μου, πολλάκις εκ των πραγμάτων έλεγα: πόσην κηδεμονίαν έδειξες εις τους λόγους μου και εκ παντός κινδύνου με ελευθέρωσες”.

Ακολουθεί σειρά δυσανάγνωστη με τη λέξη “Προσευχή”. Και κατακλείει με την φράση:

“Η δούλη του Θεού Μεθοδία Μοναχή”.

Πηγή: Διμηνιαίο Περιοδικό «Μοναχική Έκφραση», Τεύχος 28, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2008.